

streger, at det under Hensyn til Efteraarets og Vinterens Indtræden vil være rigtig, at de har deres fulde Opmærksomhed henvendt paa at faa offentlige Arbejder, baade Stats- og kommunale Arbejder, fremmet og tillige Arbejder af privat Art. Det er jo meget godt med denne bedstefaderlige Opstrammer, men det er blot for sent at udsende en saadan Skrivelse den 1. Oktober. Enhver af os, der har haft med den Slags store Arbejder at gøre, ved jo, at hvis vi først nu skal til at tage fat og planlægge og gaa i Gang med Arbejdet, kan det ikke blive udført, inden Vinteren kommer. En saadan Opstrammer er god, den kan altid gøre Nytte, men jeg havde sat Pris paa, at den var kommet før, saa havde den sikkert faaet mere Betydning. Først og fremmest gælder det om, at Staten giver et godt Eksempel. Jeg er overbevist om, at hvis der nedsættes et Rigsdagsudvalg, der skulde undersøge, hvorledes Staten har brugt de Bevillinger, der er givne, og hvor hurtigt Arbejderne er fremmet, vilde det blive overordentlig smertelige Resultater, det vilde komme til.

Men ved Siden af at skaffe Arbejde, hvor det kan skaffes, og derved yde faktisk den bedste Hjælper det nødvendigt at gaa til Understøttelse. Naar Folk ikke kan faa noget at bestille, saa er man i Tide som disse nødt til at sørge for, at de alligevel kan faa det fornødne at leve af. Det er ganske nødvendigt, og det har vi ogsaa gjort gennem den Lovgivning, vi efterhaanden er kommet ind paa. Vi har efter min Mening ikke faaet det indrettet paa en god Maade, men vi har i alt Fald søgt at bøde paa disse Forhold. Et Led i dette Arbejde var Nedsættelse af Arbejdsløshedskommissionen. Jeg foreslog i Sommer paa mit Partis Vegne, at vi skulde gaa dertil, fordi jeg imødesaa, at hvis man ikke gjorde det den Gang, vilde vi endnu en Tid komme til at leve under de samme forkvaklede Forhold som hidtil. Det var mig en Tilfredsstillelse, at man fra alle Sider i Udvalget gik med til denne Tanke, og jeg ser ogsaa, naar jeg læser Kommissionens Arbejde igennem, at der paa mange Omraader er kommet noget godt ud af dette Arbejde trods den Meningsforskel, der har været indenfor den. Nu foreligger her Forslag paa Grundlag af Kommissionsarbejdet, og det fremgaar deraf, at man fra alle Sider har været enig om Nødvendigheden af at gaa til Ændringer. Kommissionsbetænkningen med de forskellige Bemærkninger, Mindretalsudtalelser

o. s. v., danner som Helhed taget et godt Grundlag for det Arbejde, vi nu skal i Gang med her paa Rigsdagen, og naar vi nu møder hinanden med Forhandlingsvillighed, maa det kunne lykkes at faa et godt Resultat ud deraf.

Vi maa nu holde os klart for Øje, at det, vi her har at gøre med, er en midlertidig ogekstraordinær Lovgivning. Det maa være vort Synspunkt, det kræver ogsaa hele den overordentlig vanskelige Situation, vi lever i. Derfor vil der være adskillige Spørgsmaal af stor Betydning og af stor Interesse med Hensyn til denne Sags Løsning i Fremtiden, som vi maa skyde ud. 1907-Lovgivningen var en mere udpræget Forsikringslovgivning end den, vi har faaet i De senere Aar. Der er imidlertid indhøstet adskillige Erfaringer, som vi nu kan drage os til Nytte. Hvis ærede Medlemmer ikke har læst Udtalelserne fra Formanden for den faste Voldgiftsret, Ussing, i Kommissionens Betænkning, bør de læse dem. Han rører her ved mange Spørgsmaal, som det vilde være rigtigt at behandle, og navnlig gælder dette hele det vigtige Spørgsmaal om, hvorledes man skal faa det bedst mulige Samarbejde og Samhørighed, vil jeg sige, mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedskasserne. Jeg tror, man i Tide bør være paa Vagt overfor den Udvikling, der kan komme, thi jeg tvivler ikke om, at forstandigt og godt ledet i Forstaaelse med Arbejdsgiverne vil Arbejdsanvisningen faa stedse større og videre Betydning. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal her, men naar vi kommer ind i normale Forhold, saa vi kan drøfte disse Sager uden det Tryk, den ekstraordinære Situation volder, vil det være rigtigt at nedsætte en Kommission til at udrede alle disse Spørgsmaal paa Grundlag af de Erfaringer, der er gjorte, siden man i 1907 begyndte denne Lovgivning. Jeg for mit Vedkommende maa altsaa ønske, at vi søger at holde disse store og indgribende Spørgsmaal ude af Forhandlingen om denne Sag og holder os til dette, at vi har med en midlertidig og ekstraordinær Lovgivning at gøre, og at det i Øjeblikket gælder om praktisk og hurtigt at finde Midler til at forbedre Loven, saa at den i højere Grad end nu bliver brugelig under de nuværende ekstraordinære Forhold.

Jeg skal nu gaa over til at omtale nogle Enkeltheder i Lovforslaget, og jeg skal særlig omtale Principperne, idet jeg mener, der ikke er Anledning til at uddybe Enkelthederne; dem kan vi bedre